

Συνών. ἀντίδωρο (Ι), ἀντιχάρισμα. 3) Τὸ ὑπὸ τῆς νύμφης παρεχόμενον δῶρον εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ληφθέντος Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἐποίκην τὴν πεθεράν αὐτ' μεταξωτὸ δαλβάρ' ἀντιχάρ'.

ἀντιχάρισμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χάρισμα.

Ἀντίχαρι 2, ὁ ἰδ.: Παροιμ. Τὸ χάρισμά 'χει ἀντιχάρισμα (ὁ δεχόμενος δῶρον ὀφείλει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἄλλου δώρου).

ἀντιχάρτι τό, ἀμάρτ. ἀντιχάρτιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χαρτί.

Ἀπάντησις εἰς ἐπιστολήν: Ἄσμ.

Γράφω χαρτὶν τῶν στέλ-λω σου, στείλε μου ἀντιχάρτιν, ζῶντ' ἔγραψα τὴν νεότην σου τῶν στείλε μου τὴν νά' ῥτη.

ἀντιχασκίζω Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. χασκίζω.

Ἀνοίγω ἐντελῶς τὸ στόμα μου, χάσκω: Αἰνιγμ. Ἀντιχασκίζει ὁ μαλλιαρὸς καὶ μπαίνει ὁ θυμωμένος (ὁ ἀσκὸς καὶ τὸ γλεῦκος).

***ἀντίχνη** τό, ἀδίχνη Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἵχνος.

Χάρτινον σχέδιον, ὑπόδειγμα συμφώνως πρὸς τὸ ὅποιον κόπτουν τὰ ἐπὶ μέρους τῶν ἐνδυμάτων οἱ ῥάπται. Συνών. ἀχνάρι.

ἀντίχολος ὁ, ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ. 27 ἀδίχολος Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χολή.

1) Ἀντιφάρμακον Κρήτ. (Βιάνν.) Συνών. ἀντιφάρμακο 1. 2) Τὸ ἀντιφάρμακον τῆς λύπης ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἄλλ' ἐκείνη ὀλογάλανη | μετ' ἀνθισμένο χέρι
τὸ ἀντίχολο κι ἀντίλυπο | βοτάνι τοῦ προσφέρει

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 2) Ἡ χολή Κρήτ.: Φρ. Ἐσπασ' ἀδίχολός μου (ἐφοβήθη σφόδρα. Συνών. φρ. ἔσπασε ἡ χολή μου). 3) Οἱ κακοὶ χυμοὶ τοῦ στομάχου, ἐπὶ ἐμετοῦ Κρήτ.: Ἐβγαλε τὸν ἀδίχολό του ἔξω κ' ἔγινε καλά.

ἀντιχολῶ ἀμάρτ. ἀδίχολῶ Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίχολος.

Λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, πικραίνομαι: Μὴν ἀντιχολῆς. Συνών. χολιάζω, χολοσκάζω.

ἀντίχριστος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἰν.) ἀντίχριστος Θράκ. (Ἀλμ.) ἀδίχριστος πολλαχ. ἀδίχριστος Σάμ. ἀντίχριστος Θράκ. (Στέρν.) ἀντίχριστος Μακεδ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀντίχριστος.

1) Ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὸν Χριστόν, ὁ διάβολος, συνήθως ἐπὶ κατάρας, ὕβρεως, βλασφημίας Εὐβ. (Αἰδηψ. κ. ἀ.) Ζάκ. Κρήτ. Σέριφ. Χίος κ. ἀ.: Ἀρὲ ἀντίχριστε! Αἰδηψ. Εἶναι ἓνας ἀντίχριστος! Χίος. Συνών. ἀντίθεος 2, ἀντίπιστος, ἀντισταναιός, ἀντίσταυρος, διάβολος. 2) Ἀλλόθρησκος καὶ ὡς ἐκ τούτου πολέμιος τῶν Χριστιανῶν, Μωαμεθανὸς Ἡπ. Μακεδ.: Ἐχαλάστηκεν ἡ Ρούμελη καὶ ἐχάθηκεν ὁ ἀντίχριστος Ἀλῆ πασᾶς, ὅπου ἐκατοικοῦσεν εἰς Ἰωάννινα ἐκ Μακεδονικοῦ ἐγγράφου τοῦ 1822 περὶ οὗ ἰδ. Ἀθηνᾶν 28 (1916) 319. Οἱ ἀντίχριστοι (αἱ Μωαμεθανίδες) Ἡπ. 2) Κακὸς Χριστιανός, ἀσεβής, ἄθεος κττ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἰν.) Σάμ. κ. ἀ.: Μουρὲ, μ' αὐτὸς ποῦ ν' ἀδίχριστος ἤθελε νὰ πααίγῃ ἔς τὴν ἐκκλησιά; Ἀπύρανθ. 3) Καθόλου, κακός, μοχθη-

ρός, δύστροπος, σκληρὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἰν.): Αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀδίχριστος ποῦ θέλει γρέμισμα Κρήτ. Σώπα, ἀδίχριστε! (πρὸς ἀτακτοῦν ἢ κλαῖον παιδίον) Σύμ. || Γνωμ. Ὁ ἀντίθεος πρέπει νὰ βρῇ τὸν ἀντίχριστο γιὰ νὰ σάξῃ (ὁ κακὸς μόνον ἐναντιούμενος πρὸς ἄλλον κακὸν ἀναχαιτίζει τὴν ὁρμήν του) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἀβάφτιστος 2, ἀλάδωτος 3 β, ἀντίβουλος, ἐπίβουλος.

4) Τὸ γεννηθὲν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τέκνον ὡς συλληφθὲν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Θράκ. (Ἀλμ. Στέρν.) Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῦ μικροῦ π' θὰ γινῇ τὴν μέρα τοῦν Χριστουγέννων τοῦ λένι ἀντίχριστου, γιὰτὶ πιάσκι τὴν μέρα τ' Βαγγιλ'μοῦ Αἰτωλ.

ἀντιχρονιά ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀντιχρονιά Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χρονιά.

Τὸ προσεχὲς ἔτος.

ἀντίχρονος ὁ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ.) Γενικ. τ' ἀντίχρονου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. χρόνος.

1) Κακὸς χρόνος, ἔτος νόσων, πολέμων, ἀφορίας κττ. Κεφαλλ. (Κορινθ.): Τὸν ἀντίχρονό σου! (ἡπιωτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ τὸν ἀντίχριστό σου! τῆς φρ. προηγείται τὸ αἰσχροῦς σημ. εἴημα) Κορινθ. 2) Κατὰ πῶσιν γενικ. ὡς ἐπὶ φρ., τοῦ προσεχοῦς ἔτους τὸ ἐπόμενον, τὸ μεθεπόμενον ἔτος πολλαχ.: Ἀντιχρονου νὰ μὴν σ' εὔρῃ! (ἀρὰ) Νίσυρ. || Ἄσμ.

Ἐφ'εἶναι λεύθερος, τοῦ χρόνου παντρεμένος,
τ' ἀντιχρονου μ' ἕναν νύμφη καὶ καλοκαρδισμένος

Νίσυρ. 3) Τὸ προσεχὲς ἔτος Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἀντιχρονου θ' εὐτάμ' ἀτο (εὐτάμε = κάμνομε). Συνών. τοῦ χρόνου.

ἀντιχτυπῶ Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 234 ΛΜαβίλ. Ἔργα 117 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 26 ἀντιχτυπῶ ΔΣολωμ. 12 Μέσ. διχτυπειοῦμ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀντιχτυπῶ.

1) Βάλλω, κτυπῶ Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. ΛΜαβίλ. ἔνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.: Φῶς π' ἀντιχτυποῦσε μέσ' ἔς τὰ κατὰ-μαυρα δγὸ τῆς μάτια ΛΜαβίλ. ἔνθ' ἀν. Ἀντιχτυποῦσε ἔς τοὺς ῥάχες ὁ ἀντίλαλός του κ' ὕστερα χανότανε μακρὰ Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κι ἀντιχτύπαγε κι ὁ ἥλιος | ἀπὸ τὰ βουνὰ τὰ Βιθυνιώτικα
οὐ Μαγναῦρες καὶ Βλαχέρνες

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 2) Συγκρούομαι ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἐὰν οἱ ἀνεμοὶ μέσ' ἔς τὰ ἄδεια | τὰ κλαδιά μου γοοφυσσοῦν,
σειοῦνται, σειοῦνται τὰ μαυράδια, | ὅπου οἱ κλώνοι ἀντιχτυποῦν.

3) Μέσ. φιλονικῶ, λογομαχῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἀντιψείρισμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ψείρισμα.

Ἐπανάληψις τοῦ ψειρίσματος, ἡ δευτέραν φορὰν ἀναζήτησις τῶν φθειρῶν: Παροιμ. Ἡ ψεῖρα δὲν ἐφοήθη τὸ ψείρισμα, μόνο τ' ἀντιψείρισμα (ἡ ἐπανάληψις ἐρεῦνης ἡ ἐργασίας τινὸς εἶναι καλυτέρα ὡς μετὰ προσοχῆς γινομένη). Πβ. ἀντιψύλλισμα.

ἀντιψύλλισμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ψύλλισμα.

Ἐπανάληψις τοῦ ψυλλίσματος, ἡ δευτέραν φορὰν ἀναζήτησις τῶν ψυλλῶν: Παροιμ. Ὁ ψύλλος δὲν ἐφοήθη τὸ ψύλλισμα, μόνο τ' ἀντιψύλλισμα. Πβ. ἀντιψείρισμα.

